

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Tdo/21/2017
Identifikačné číslo spisu:	2112011629
Dátum vydania rozhodnutia:	24.01.2018
Meno a priezvisko:	JUDr. Daniel Hudák
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2018:2112011629.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Daniela Hudáka, sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Viliama Dohňanského na neverejnom zasadnutí konanom 24. januára 2018 v Bratislave v trestnej veci obvineného L. Y. pre pokus obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 ods. 1 k § 145 ods. 1 Tr. zákona, o dovolaní obvineného proti uzneseniu Krajského súdu v Trnave zo dňa 30. júla 2013, sp. zn. 3To/74/2013, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného L. Y. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 30. apríla. 2013, sp. zn. 5T/69/2012, bol obvinený L. Y. uznaný za vinného z pokusu obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 14 odsek 1 k § 145 odsek 1 Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v čase asi o 17.40 hodine dňa 28.12.2011 v Trnoveci nad Váhom na ulici pri Vermeku, na chodníku vedúcemu k železničnej stanici zamaskovaný kapucňou a respirátorom napadol poškodenú V. O. v úmysle ju usmrtiť tak, že túto pri tom ako išiel okolo nej na bicykli zozadu udrel drevenou palicou o dĺžke 50 cm a hrúbke 3 cm do zadnej časti hlavy, následne zosadol z bicykla a pokračoval v úderoch palicou veľkou silou a intenzitou, ktoré smeroval výhradne na tvárovú a vlasatú časť hlavy poškodenej, v dôsledku čoho, táto opakovane stratila vedomie, týmto konaním spôsobil poškodenej viac početné tržno-sečné rany v oblasti vlasatej časti tváre, zlomeninu nosových kostí, lícných kostí a otras mozgu, v dôsledku ktorých poškodená podstúpila opakované operácie s tým, že liečba trvá dodnes (30.04.2013).

Za spáchanú trestnú činnosť súd uložil obvinenému podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona s použitím § 36 písm. j/, písm. 1/, § 37 písm. a/, § 38 odsek 2, odsek 3, § 39 odsek 1, odsek 2 písm. a/, odsek 3 písm. b/ Trestného zákona, trest odňatia slobody v trvaní 12 (dvanásť) rokov.

Podľa § 48 odsek 3 písm. b/ Trestného zákona bol obvinený zaradený na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia.

Podľa § 76 odsek 1, § 77 odsek 1, § 78 odsek 1 Trestného zákona súd zároveň uložil obvinenému ochranný dohľad v trvaní 2 (dva) roky.

Podľa § 287 odsek 1 Trestného poriadku súd zaviazal obvineného, aby nahradil poškodenej strane - Zdravotnej poisťovni Dôvera, Cintorínska 5, Nitra škodu vo výške 678,04 Eur a Sociálnej poisťovni, pobočka Galanta škodu vo výške 337,40 Eur.

Podľa § 288 odsek 1 Trestného poriadku súd poškodenú V. O., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom O., ul. X. W. č. XXX/X a poškodenú spoločnosť Eurotrade SK -B. N., odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Podľa § 288 odsek 2 Trestného poriadku súd poškodené strany - Zdravotná poisťovňa Dôvera, Cintorínska 5, Nitra a Sociálna poisťovňa, pobočka Galanta odkázal so zvyškom nároku na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie obvinený, o ktorom rozhodol Krajský súd v Trnave tak, že uznesením zo dňa 30. júla 2013, sp. zn. 3To/74/2013, odvolanie obvineného L. Y., podľa § 319 Tr. poriadku, zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal obvinený dňa 27. mája 2016 dovolanie, najskôr vlastným písomným podaním, následne aj prostredníctvom obhajcu dňa 03. marca 2017 z dôvodov uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. poriadku. Nakoľko v dovolaní neboli špecifikované dôvody dovolania podané podľa § 371 ods. 1 písm. g/ a písm. i/ Tr. por., Najvyšší súd Slovenskej republiky vrátil spis okresnému súdu na odstránenie uvedeného nedostatku, ktorý spis opätovne predložil najvyššiemu súdu na rozhodnutie dňa 05. januára 2018.

V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený uviedol, že rozsudok prvostupňového súdu nespĺňa zákonné požiadavky vyplývajúce z ustanovenia § 168 Tr. poriadku, nakoľko nie je možné zistiť na akých vykonaných dôkazoch založil súd zavinenie obvineného, ako tieto dôkazy hodnotil a akými úvahami sa správal pri ich hodnotení. Skutočnosť, že rozsudok neobsahuje riadne odôvodnenie, zároveň spôsobuje, že obvinený nemá možnosť sa k dôvodom hodnotenia dôkazov vyjadriť, čo zásadným spôsobom zasahuje do práva na obhajobu. Ďalej vo svojom dovolaní poukázal na porušenie § 275 Tr. poriadku a to, že aj napriek tomu, že to zo zápisnice o hlavnom pojednávaní konanom dňa 30.04.2013 nevyplýva, fakticky mu predseda senátu prvého stupňa znemožnil mať posledné slovo tým, že prednes obvineného prerušil a povedal mu, že posledné slovo nemôže čítať z pripravených poznámok a tieto mu odobral.

Dôvody dovolania podané podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. odôvodnil predovšetkým porušením ustanovenia § 37 ods. 1 písm. a/, resp. písm. c/ Tr. por., nakoľko bol vypočutý nezákonným spôsobom, keď bol dňa 24.05.2012 v čase od 08:00 hod. do 11:30 hod. vypočúvaný v neprítomnosti obhajcu, v prípravnom konaní vyšetrovateľom PZ na OR PZ Šaľa. Už v tom čase vyšetrovateľ kvalifikoval skutok ako obzvlášť závažný zločin vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zákona v štádiu pokusu. V čase výsluchu boli splnené podmienky povinnej obhajoby, pričom obvinený mal ustanoveného obhajcu JUDr. Imricha Hrebíčka. Predmetný výsluch sa až do 09:05 hod. konal bez prítomnosti jeho obhajcu, pričom obvinený súhlasil s výsluchom v jeho neprítomnosti. Takýto postup pri výsluchu obvineného je však nezákonný, nakoľko obvinený sa môže vzdať práva na povinnú obhajobu, avšak len s výslovným vyhlásením a len vo vzťahu k dôvodu povinnej obhajoby podľa § 37 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku. Ak bol teda jeho výsluch v prípravnom konaní dňa 24.05.2012 vykonaný nezákonným spôsobom, s poukazom na podmienku v ustanovení § 258 ods. 4 Tr. poriadku, nebolo možné zápisnicu o tomto výsluchu čítať na hlavnom pojednávaní dňa 15.01.2013. V súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por. obvinený taktiež poukázal na ustanovenie § 119 ods. 1 Tr. poriadku a to, že predmetom dokazovania sú okolnosti trestného činu, nie okolnosti vyšetrovania. V spojitosti s výsluchom vyšetrovateľov, resp. policajtov ako svedkov je nezlučiteľné, aby bol orgán činný v trestnom konaní v konkrétnej trestnej veci v postavení svedka, pretože o tom, akým spôsobom

prebiehal úkon trestného konania a aký je jeho obsah, svedčí zápisnica o úkone. Napriek uvedenému boli pred súdom vypočutí vyšetrovatelia mjr. Ing. T. V., nstržm. W. N., B. Z., por. Ing. W. M.. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že rozhodnutie súdu bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli vykonané v súlade so zákonom.

Obvinený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. odôvodnil tým, že v celom priebehu konania nebol predložený žiaden dôkaz, ktorý by bez pochybnosti preukazoval, že konal v úmysle spôsobiť poškodenú smrť. Od prvého výsluchu v prípravnom konaní vždy tvrdil, že nevie racionálne vysvetliť, prečo sa rozhodol ísť v ten osudný deň za poškodenou, ani prečo sa za ňou vybral v takom oblečení, ako sa vybral, na bicykli. Celý osudný deň bol rozrušený a vážne uvažoval o samovražde. Podľa znalca taktiež konal v rozrušení vo vystupňovanom afekte. Ani v čase spáchania skutku, ani bezprostredne potom si neuvedomoval čo robí a čo sa vlastne stalo. Na druhý deň, keď si to uvedomil, dostavili sa výčitky svedomia a sám na polícii vypovedal o skutku. Pravdivo uviedol všetko, čo si o skutku v tej chvíli pamätal, rozhodne však poprel a aj popiera, že chcel poškodenú usmrtiť. Poškodenú ľúbil a je mu nesmierne ľúto, že jej ublížil. Úmysel obvineného nebol v konaní riadne preukázaný dôkazmi vykonanými zákonným spôsobom na hlavnom pojednávaní. Z odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa nie je možné vyvodiť, o aké vykonané dôkazy súd oprel svoj záver o úmyselnom konaní obvineného. Je neprípustné, aby súd založil záver o úmyselnom konaní na domnienkach, nakoľko v celom konaní nebol vykonaný žiadny dôkaz, ktorý by preukazoval vôľu obvineného poškodenú usmrtiť, a teda preukázané skutkové zistenia sú nesprávne subsumoval pod trestný čin vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zákona. Ďalej poukázal na zásadnú zmenu skutkovej vety obžaloby a to, že skutková veta obžaloby je formulovaná tak, že následok predpokladaný zákonom (smrť poškodenej) mal úmyselne obvinený docieľiť tým, že poškodenú mal hodiť do rybníka Věrmek. Súd prvého stupňa uznal, že vykonanými dôkazmi nie je preukázané, že telom poškodenej akokoľvek manipuloval. Nemožno teda hovoriť o zachovaní totožnosti skutku. Uvedeným postupom súdu došlo k závažnému porušeniu zásad trestného konania, najmä zásady stíhania len zo zákonných dôvodov a zákonným spôsobom a obžalovacej zásady.

K dovolaniu obvineného sa vyjadril prokurátor Krajskej prokuratúry Trnava, ktorý sa nestotožnil s tvrdením obhajcu odsúdeného a to, že úpravou skutkovej vety Okresným súdom Trnava v predmetnej trestnej veci, spočívajúcej vo vypustení konania obžalovaného o presúvaní poškodenej smerom k vodnej ploche, prišlo k takej zmene skutkového stavu, že súd konal o skutku, pre ktorý nebola podaná obžaloba. V zmysle ustálenej súdnej praxe je totožnosť skutku zachovaná aj v prípade, ak je zachovaná aspoň časť konania alebo časť následku vyjadreného v skutkovej vete. K námietkam dovolateľa v časti nezákonného výsluchu bez prítomnosti obhajcu obvineného uviedol, že v zmysle § 213 ods. 4 Tr. poriadku, je možné v prípravnom konaní vykonať aj výsluch obvineného bez prítomnosti jeho obhajcu za predpokladu, že obvinený na jeho prítomnosti netrvá. Námietky obvineného smerujúce k nezákonnému výsluchu Ing. T. V., nstržm. W. N., B. Z. a por. Ing. W. M. nemajú opodstatnenie, pretože boli vykonané v súlade s Trestným poriadkom a bolo by práve porušením práva obvineného na obhajobu ich zatajenie a vyňatie z vyšetrovacieho spisu. K námietkam porušenia práva na obhajobu prerušením posledného slova uviedol, že skutočnosť o prerušení posledného slova obžalovaného predsedom senátu nevyplýva zo zápisnice, a preto ak chcela obhajoba účinne argumentovať touto skutočnosťou, mala k nej zabezpečiť aj dôkaz v podobe zvukovej nahrávky. Právo posledného slova je navyše limitované ostatnými právami a zásadami. Z vyššie uvedených dôvodov navrhol prokurátor dovolanie v zmysle § 382 písm. c/ Tr. por., odmietnuť.

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím uznesenie Krajského súdu v Trnave ako odvolacieho súdu, ktorým bolo odvolanie obvineného zamietnuté v zmysle § 319 Tr. poriadku.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) primárne zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1, ods. 2 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por. a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.), a že spĺňa tiež obligatórne

obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1, ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania uvedená v prvej vete § 372 ods. 1 Tr. por., keďže obvinený pred podaním odvolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko nebol naplnený ani jeden z dovolacích dôvodov, ktoré uviedol obvinený.

V dovolaní musí byť uvedený, z akých dôvodov je rozhodnutie napádané tak, aby bolo zrejmé, v ktorej časti sa rozhodnutie napáda a aké chyby sa vytykajú rozhodnutiu alebo konaniu, ktoré napadnutému rozhodnutiu predchádzalo. Obvinený v podanom dovolaní poukazuje na dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. poriadku.

Pokiaľ ide o uplatňovaný dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., najvyšší súd zdôrazňuje tú skutočnosť, že zákon pre jeho uplatnenie predpokladá nie každé porušenie práva na obhajobu, ale len jeho zásadné porušenie. Podstatou tohto dovolacieho dôvodu bolo v prípade obvineného namietanie vstupovania sudcu do jeho záverečnej reči. Právo obvineného vyjadriť sa k veci ako posledný, je upravené v § 274 ods. 2 Tr. poriadku, konkrétne v štvrtej vete, a to „obhajca obvineného a samotný obvinený hovoria vždy ako poslední“. Predseda senátu nemá prerušovať záverečnú reč, môže tak urobiť len v tom prípade, ak by záverečná reč vybočovala z rámca prejednávanej veci. V prípade, ak by sudca vstupoval do záverečnej reči mimo rámca vymedzeného v predchádzajúcej vete, znamenalo by to porušenie ustanovenia § 274 ods. 2 Tr. poriadku, avšak samo o sebe nemôže byť porušením práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom, predpokladaným v ustanovení § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku, a teda ani dôvodom dovolania. Obvinený navyše žiadnym spôsobom nepreukázal dovolaciemu súdu, že by sa tak aj stalo, pričom táto skutočnosť nevyplýva ani zo zápisnice o hlavnom pojednávaní zo dňa 30.04.2013.

Čo sa týka nesplnenia požiadavky uvedenej v ustanovení § 168 Tr. por., a teda že nie je možné zistiť na akých vykonaných dôkazoch založil prvostupňový súd zavinenie obvineného, ako tieto dôkazy hodnotil a akými úvahami sa správal pri ich hodnotení, najvyšší súd uvádza, že sila argumentácie odôvodnenia odsudzujúceho rozsudku spočíva v dôslednom vysvetlení, prečo súd neuveril tvrdeniam obžalovaného, prečo tieto tvrdenia považoval za nepresvedčivé a nevierohodné a ktoré dôkazy ich vyvracajú, alebo spochybňujú. Skutkové zistenia, na základe ktorých bol obvinený uznaný za vinného zo spáchaného trestného činu (§ 145 ods. 1 Tr. zák.), vychádzajú z výsledkov úplného a zákonným spôsobom vykonaného dokazovania. Okresný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia náležite uviedol na základe čoho dospel k skutočnosti, že skutok spáchal práve obvinený, a teda jednak vychádzal z jeho priznania ako i jednoznačného usvedčenia priamymi dôkazmi - svedkyňou a zároveň poškodenou V. O. ako i nepriamymi svedkami, s výpoveďami ktorých bol obvinený oboznámený.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ (rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) Tr. por. obvinený odôvodňuje tým, že v prípravnom konaní bol vypočúvaný nezákonným spôsobom - výsluch bez prítomnosti obhajcu, čo minimálne spochybňuje zákonnosť získavania týchto dôkazov a taktiež spochybnil výsluch vyšetrovateľov Ing. T. V., nstržm. W. N., B. Z. a por. Ing. W. M., a teda že ako orgány činné v trestnom konaní, nemali byť v konaní vypočutí ako svedkovia.

V ustanovení § 371 ods. 4 Tr. por. je upravené obmedzenie práva obvineného a generálneho prokurátora podať dovolanie v prípade, ak okolnosť, ktorú uvádzajú v dovolaní, im bola známa už v pôvodnom konaní a nenamietali ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom. V takomto prípade uvedené oprávnené osoby nemôžu použiť dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. a/ až písm. g/. Táto úprava je praktickým vyjadrením tzv. koncentračnej zásady ovládajúcej celé trestné konanie a možno ju tiež chápať ako určitú zo zákona vyplývajúcu procesnú sankciu za dobrovoľnú procesnú pasivitu oprávnených osôb. Zo spisového materiálu vyplýva, že obvinený ani jeden z argumentov, ktorý uvádza ako dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por., neuviedol v odvolacom konaní, preto súd na

tieto námietky nemohol v dovolacom konaní v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por. prihliadať a akceptovať ich.

Nad rámec vyššie uvedeného však, k uvedeným dovolacím námietkam najvyšší súd predsa uvádza, že v zmysle § 213 ods. 4 Tr. poriadku, ak sa obhajca alebo ním splnomocnený obhajca nedostaví na nariadený úkon, policajt vykoná tento úkon aj bez jeho účasti, okrem výsluchu obvineného, ktorý trvá na prítomnosti obhajcu. Zo zápisnice o výsluchu obvineného (č.l. 53) vyplýva, že ten dobrovoľne súhlasil, že bude vypovedať bez ustanoveného obhajcu. Účasť obhajcu na vyšetrovacích úkonoch (v prípravnom konaní) je jeho právom, a nie jeho povinnosťou. Ak sa obhajca na nariadený úkon nedostaví, hoci bol o ňom riadne upovedomený, vykoná policajt tento úkon aj bez jeho účasti. Ak sa však obhajca nedostaví na výsluch obvineného, a tento trvá na jeho prítomnosti, policajt taký výsluch nemôže vykonať bez účasti obhajcu. Z vyšetrovacieho spisu vyplýva, že obvinený ako i jeho obhajca boli riadne upovedomený o mieste a čase výsluchu, pričom dôvod, pre ktorý sa obhajca obvineného na začiatok výsluchu nedostavil, súdu nie je známy. Faktom je, že obvinený súhlasil s výsluchom aj bez prítomnosti svojho obhajcu, ktorý mu bol ustanovený opatrením (č.l. 18) zo dňa 21.05.2012, a teda skutočnosť, že obvinený využil svoje právo vypovedať aj v neprítomnosti obhajcu v zmysle § 213 ods. 4 Tr. poriadku nie je porušením § 37 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku. Obvinený sa svojím konaním nevzdal práva na obhajobu, len využil možnosť postupu podľa § 213 ods. 4 Tr. poriadku, a teda uvedený postup pri jeho výsluchu nemožno považovať za nezákonný.

Taktiež výsluchy svedkov- Ing. T. V. (vypočúval obvineného tri razy ako príslušník PZ), nstržm. W. N. (vypočúvala obvineného ako príslušník PZ), B. Z., por. Ing. W. M. (vykonal obhliadku miesta činu ako príslušníci PZ), ktoré namietal obvinený sú v súlade so zákonom a boli vykonané a následne aj použité ako dôkaz zákonným spôsobom, nakoľko sa jednalo o výsluch osôb, ktoré vnímali určité veci a okolnosti zmyslami, a ktorých výpoveď bola potrebná pre objasnenie vecí, ktoré sa zvyčajne neuvádzajú v zápisniciach. V ustanovení § 127 ods. 1 je uvedené, že každý je povinný dostaviť sa na predvolanie orgánov činných v trestnom konaní a súdu a vypovedať ako svedok o tom, čo mu je známe o trestnom čine a o páchatelovi alebo o okolnostiach dôležitých pre trestné konanie. Z uvedeného dôvodu ani tento argument obvineného neobstál pred najvyšším súdom.

Obvinený v súvislosti s dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., namietal porušenie zachovania totožnosti skutku ako i skutočnosť, že v celom priebehu konania nebol predložený žiaden dôkaz, ktorý by bez pochybnosti preukazoval, že konal v úmysle spôsobiť poškodenú smrť, t.j. subjektívnu stránku skutkovej podstaty trestného činu. Pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o existencii tohto dovolacieho dôvodu je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať.

V súvislosti s dovolacími námietkami obvineného týkajúcimi sa nepreukázania úmyslu poškodenú usmrtiť, teda subjektívnej stránky trestného činu, najvyšší súd poukazuje na stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu, sp. zn. Tpj 39/2010, prijaté 14. júna 2010, uverejnené v zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov pod č. 3/2011, v zmysle ktorého „dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili súdy prvého a druhého stupňa. Dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., preto nemôže naplňať ani poukaz na to, že nebola v konaní preukázaná vykonaným dokazovaním subjektívna stránka trestného činu. Táto totiž predstavuje vnútorný vzťah páchatel'a k spáchanému trestnému činu, ktorý nie je možné skúmať priamo, ale len sprostredkovane, t.j. tak ako sa navonok prejavuje v jeho konaní, ktoré je napokon obsahom skutkovej vety rozhodnutia. Predmetom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. potom môže byť už len nesprávne právne posúdenie takto ustáleného skutku v skutkovej vete rozhodnutia ustálenej súdmi prvého a druhého stupňa, ale nikdy samotné skutkové zistenie, ktoré sú jej obsahom a ktoré nie je možné akokoľvek dopĺňať a meniť." Z uvedeného je zrejmé, že prieskum obvineným uplatnených dovolacích námietok je pri dovolaní podanom obvineným vylúčené. Rovnako tak je to aj s námietkami obvineného týkajúcimi sa nedostatočného zistenia skutkového stavu - tieto stoja obsahovo tiež zjavne mimo tohto dovolacieho dôvodu, ktorý pripúšťa výhradne námietky právnej

povahy a nie skutkového charakteru. V rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. je skutkový prieskum dovolacím súdom vylúčený, vzhľadom na zákaz skúmať a meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., veta za bodkočiarkou).

Najvyšší súd Slovenskej republiky nad rámec uvádza, že identita skutku je zachovaná, totožnosťou následku, a to aj napriek skutočnosti, že došlo k zmene v skutku. Z uvedeného dôvodu nemožno mať za to, že úpravou skutkovej vety Okresným súdom Trnava v predmetnej trestnej veci, spočívajúcej vo vypustení konania obvineného o presúvaní poškodenej smerom k vodnej ploche, prišlo k takej zmene skutkového stavu, že súd konal o skutku, o ktorom nebola podaná obžaloba. Konanie obvineného (fyzický útok) smerovalo k usmrteniu poškodenej rovnako, ako k tomu malo smerovať jeho konanie (ťahanie poškodenej smerom k rybníku), ktoré bolo vypustené v skutkovej vete z dôvodu, že nič nenasvedčovalo tomu, že by obvinený manipuloval s telom poškodenej. Úmysel bol v konaní preukázaný tým, kam smeroval útok obvineného. Obvinený aj po vypustení uvedenej vety svojim konaním naplnil všetky zákonné znaky skutkovej podstaty obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 odsek 1 Trestného zákona formou pokusu podľa § 14 odsek 1 Trestného zákona, za ktorý bola voči nemu vznesená aj obžaloba, a to po stránke subjektívnej ako aj po stránke objektívnej.

Na základe vyššie uvedených skutočností, Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.